

ogsaa ment, at det godt kunde ende med en Tilsanding. Da man nu saa, at det tværtimod blev det sydlige Løb, der sandede til, medens det nordlige holdt sig aabent, burde man paa det Tidspunkt have taget Spørgsmaalet om en Sikring af Løbet op. Det er efter min Mening en Fejl, at det ikke skete. Hvorfor det ikke skete, skal jeg ikke kunne sige. Maaske laa det noget i, at vi paa det Tidspunkt, navnlig her i Rigsdagen, levede under meget oprørte Forhold — det var jo i Samlingen 1909—10. I det første Aar holdt Løbet sig som en meget smuk og lige Linie, og det havde den naturlige Dybde. Da tror jeg, Sikringen kunde være gennemført for en overkommelig Bekostning og være blevet holdbar. Det er imidlertid ikke sket, og hvad der er sket siden, er jo ret velkendt.

Nu siger man — og det har jeg hørt under denne Forhandling —, at den nuværende Tilstand, som jo ingen ønsker, vil ødelægge alt Agerbrug, og at, selv om man indsnevrede Kanalen omtrent til den Brede, som var paatænkt i Fjor, vilde Agerbruget dog lide Skade. Her tager man meget fejl, og man tager fejl i to Henseender. For det første viste det sig, at med den Brede af Løbet, som var paatænkt i Fjor, og som man i Virkeligheden havde naaet, steg og sank Vandstanden i Ringkøbing Fjord faktisk ikke i nogen Grad, som kunde komme nogen til Skade. Der var — det har den højtærede Minister fuldkommen Ret i — et Tidspunkt sidste Sommer og Efteraar, hvor alle i Virkeligheden var ved at finde sig tilfredse med Forholdene. Om denne Tilfredshed skulde holde sig, beroede paa, om de trufne Foranstaltninger var holdbare. Det viste sig ikke at være Tilfældet. Grunden hertil er jo drøftet under denne Forhandling, saa det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg tror, man her kan holde sig til de Erklæringer, som er afgivne af Vandbygningsvæsenet og af de Mænd, som har haft med Arbejdet at gøre. De paa viser jo tydeligt nok, at Skavanken opstod ved Sommerstormen 5.—12. Juni, der slog Huller paa begge Sider af Bundsikringen, forinden denne var færdig. At man senere blev ved at lægge Bundsikring ud, siger ikke saa forfærdelig meget, fordi alt, hvad der blev lagt ud, rullede ned i disse Huller. Man havde oprindeligt paatænkt en Bundsikring paa indtil 150 m, og jeg har hørt Vandbygningsdirektøren sige i en Forsamling af Mænd, som var kaldt sammen for at

drøfte Sagen, at var den blevet lagt ud i sin fulde Udstrækning, inden man begyndte paa Arbejdet, var der ingen Skade sket.

Det er den ene Henseende, hvori man tager fejl, naar man mener, at hvis Løbet holdes aabent, vil det være til stor Skade for Landbruget. Men man tager ogsaa fejl i en anden Henseende, idet man har alt for stor Tilbøjelighed til alene at tænke paa Landbruget ved den søndre Ende af Ringkøbing Fjord. Paa det omdelte Kort, der er et Udklip af Generalstabens Kort, vil man se, at store Strækninger Nord og Øst for Ringkøbing Fjord er interesserede i denne Sag. I gamle Dage naaede Ringkøbing Fjord langt Nord paa, og der har vist ogsaa i den historiske Tid været indenklits Sejlads langs hele Vestkysten lige fra Limfjorden. I alt Fald er det saa, at Vandskellet for det Vand, som skal føres gennem Ringkøbing Fjord ud til Vesterhavet, nu findes ved Staby. Paa Kortet vil man se, hvor langt det er Nord paa, og bag paa Kortet er aftrykt efter en Kommissionsbetænkning, hvor store Strækninger af Enge der er interesserede i en Afvanding gennem Ringkøbing Fjord. Alene Engene ved Vondaa og Stadil Fjord andrager over 5,000 Tdr. Land, og de ærede Rigsdagsmænd og Ministre, der var med paa Turen i Sommer, vil erindre, hvilke betydelige Engstrækninger der er interesserede i en god Afvanding og derfor i gode Udløbsforhold ved Ringkøbing Fjord. Den Tale er jo ingenlunde holdbar, som vi her har hørt, at naar der bare bliver grøftet op, saa Vandet kan komme ned i Fjorden, kan det sagtens komme ud igen. At det har været sagt en Gang, tvivler jeg ikke om, men Forholdene ved Udløbet af Ringkøbing Fjord var den Gang temmelig umulige, navnlig for den nordre Endes Vedkommende. Jeg har set Korn staa i Vand i Dagetal, saaledes at man lige kunde se Vipperne oven over Vandet, og hvad man faar ud af Høsten under de Forhold, kan alle forstaa. Vandet kunde ikke komme ud af Fjorden, hvad der til Tider var en Selvfølge, nemlig naar Udløbet ligefrem var lukket, og det var Tilfældet flere Gange. Bag paa Kortet vil man finde en Række Data i saa Henseende. Ærede Medlemmer vil se, at Løbet ved Nymindegab endogsaa i lang Tid var lukket. Udløbsforholdene var derfor rent utaalelige og umulige, en Kamp mod Naturen maatte nødvendigvis finde Sted og maa fremdeles finde Sted, indtil vi faar